

Служба „Преса
и информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 81/17
Люксембург, 18 юли 2017 г.

Решение по дело C-566/15
Konrad Erzberger/TUI AG

Германският закон за участие на работниците в управлението на предприятието е съвместим с правото на Съюза

Обстоятелството, че работници на концерн, заети извън Германия, нямат право на глас и право да се кандидатира на избори за представители на работниците в надзорния съвет на германско дружество майка, не противоречи на свободното движение на работниците

TUI AG, германско акционерно дружество, е начело на концерна за туризъм TUI, който работи в цял свят. В концерна работят над 10 000 лица в Германия и около 40 000 лица в други държави — членки на Съюза.

Г-н Konrad Erzberger, един от акционерите на TUI AG, оспорва пред германските съдилища състава на надзорния съвет на дружеството, който трябва да осъществява надзор над управителния съвет на дружеството. Съгласно германския закон за участие на работниците в управлението на предприятието половината от членовете на надзорния съвет на TUI AG се определя от акционерите, а другата половина от работниците.

Г-н Erzberger твърди, че германският закон за участие на работниците в управлението на предприятието противоречи на правото на Съюза, тъй като предвижда¹, че само работниците на концерна, заети в Германия, могат да избират и да бъдат избирани за представители на работниците в надзорния съвет. Поради това обстоятелството, че работниците, заети в дъщерно дружество на концерна TUI, установено в друга държава членка — за които може да се предполага, че по принцип не са германски граждани — не могат да участват в състава на надзорния съвет на TUI AG, нарушавало общата забрана за дискриминация въз основа на гражданство. Освен това загубата на статута на член на надзорния съвет при преместване в друга държава членка, можело да разколебае работниците да се възползват от свободното движение на работници.

В този контекст Kammergericht (Берлинският областен апелативен съд, Германия) решава да отправи до Съда запитване относно съвместимостта на германския закон за участие на работниците в управлението на предприятието с правото на Съюза.

В днешното си решение Съдът разграничава две хипотези.

Що се отнася до работниците на концерна TUI, заети в дъщерно дружество, установено в държава членка, различна от Германия, Съдът приема, че тяхното положение не трябва да се разглежда с оглед на общата забрана на дискриминация на основание гражданство, а с оглед на свободното движение на работници, което е специално правило за недопускане на дискриминация, основаваща се на гражданство, що се отнася до условията на труд.

По-нататък Съдът констатира, че положението на въпросните работници не попада в обхвата на свободното движение на работници. Всъщност правилата относно

¹ Kammergericht уточнява, че според господстващото мнение в германската доктрина и съдебна практика законът за участие на работниците в управлението на предприятието се тълкува в този смисъл.

свободното движение на работници не се прилагат към работници, които никога не са упражнили свободата си на движение в Съюза и не възнамеряват да го направят. Фактът, че дъщерното дружество, в което работят съответните работници, е контролирано от дружество майка, установено в друга държава членка (в случая Германия), е ирелевантен в това отношение.

Що се отнася до работниците на концерн TUI, заети в Германия, които напускат работа, за да работят в дъщерно дружество на същия концерн, установено в друга държава членка, Съдът констатира, че тяхното положение по принцип попада в обхвата на свободното движение на работници. Поради това не следва тяхното положение да се разглежда с оглед на общата забрана на дискриминация на основание гражданство.

При все това загубата на правото на лицата да гласуват и да се кандидатираат на избори за представители на работниците в надзорния съвет на германското дружество майка, както и евентуално на правото да заемат или да продължат да заемат длъжност на представител в този съвет не представлява пречка за свободното движение на работници.

Всъщност правото на свободно движение на работници не може да гарантира на работника, че преместването в друга държава членка, различна от държавата членка по произход, няма да има последици от гледна точка на социалната политика. Такова преместване, предвид съществуващите разлики между схемите и законодателствата на държавите членки, може да бъде — според случая — повече или по-малко благоприятно за работника в това отношение. Поради това правото на свободно движение на работници не предоставя на работника право да се позовава в приемащата държава членка на условията на труд, от които се е ползвал в държавата членка по произход съгласно националното ѝ законодателство.

Правото на Съюза не е пречка в областта на представителството и на колективната защита на интересите на работниците в управителните или надзорните органи на учредено по националното право дружество — област, която до момента не е нито хармонизирана, нито координирана на равнището на Съюза — дадена държава членка да предвиди, че приетите от нея правила се прилагат само към работници, заети в предприятия, установени на нейната територия.

В случая на това основание установеният в германския закон за участие на работниците в управлението на предприятието механизъм на съвместно управление, който цели да включи работниците чрез избрани от тях представители в стратегическите и решаващите органи на дружеството, попада в обхвата едновременно на германското дружествено право и на германското право в областта на колективните трудови отношения, поради което Германия може да ограничи приложното поле до работниците, заети в предприятия, установени на нейна територия, тъй като такова ограничение се основава на обективен и недискриминационен критерий.

Що се отнася по-специално до загубата на статута на член на надзорния съвет поради преместване в друга държава членка, Съдът приема, че такава загуба е само последица от законно направения от Германия избор да ограничи прилагането на националните си правила в областта на съвместното управление към работниците, заети в предприятие, установено на нейната територия.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

www.curia.europa.eu

Пълният текст на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „Europe by Satellite“ ☎ (+32) 2 2964106